

CHƯƠNG 4

Vú Thơm lắc đầu từ chối:

- Con hãy tự mình nói với Liên Khuê.
- Vú nói không có tác dụng đâu.
- Thường Yên mỉm cười nằn nì:
- Vú nói Liên Khuê rất nghe lời.

Vú Thơm giải thích:

- Lời khuyên thì được chứ tình yêu vú không thể ngỏ giùm con!
- Vú cứ nói đi mà.

Tự con phải tỏ bày với Liên Khuê..

Mặt Thường Yên ỉu xìu:

- Con nói Liên Khuê chẳng tin.

Vú Thơm nhìn sâu vào Thường Yên:

- Phải rồi! Làm sao Liên Khuê tin được con. khi mà suốt ngày con cứ lo ăn chơi truy lạc, lại còn cặp bồ kè kè với con Châu My.

- Vú mà cũng nói con như thế à?
- Vú nói không phải sao?
- Cho dù là vậy thì vú cũng phải giúp con nói với Liên Khuê chứ.

Vú Thơm khuyên nhủ:

- Vậy thì con hãy lo tu tâm dưỡng tính đi còn may ra.
- May ra Liên Khuê yêu con hả vú?
- Điều này con hãy hỏi Liên Khuê chứ vú không thể biết được.
- Con chắc Liên Khuê yêu con mà vú hãy nói giúp con đi và bảo cô ấy ở lại đây.
- Con giao cho vú một việc vượt quá khả năng.

Thường Yên nhăn trán phàn nàn:

Vú lại làm khó con rồi.

- Vú không làm khó, chỉ nhắc cho con biết là chuyện của con thì con phải tự lo.

Vú lại giáo huấn con.

Vú Thơm bắt đầu giáo huấn thật.

- Con hãy tự nhìn lại mình xem!

- Chẳng ra làm sao cả. Hiện tại con đã lớn không phải ở độ tuổi lơ là ham chơi mãi được. Muốn cho Liên Khuê nể trọng con, phải sống mức thước đàng hoàng. Con có thấy Khải Nguyên đó không.

Mặt Thường Yên như phủ lớp mày đen, giọng câu kính gay gắt:

Lại nhắc đến Khải Nguyên nữa. Tại sao ai cũng thích nó vậy? Tôi có thua gì nó đâu.

Vú Thơm kiên nhẫn nói tiếp:

- Con đừng bực dọc hãy nghe vú nói tiếp! Lúc nào con cũng quá đáng với Liên Khuê. Con luôn ỷ vào tài sản của cha mẹ mà vung vãi phung phí. Không biết tiết kiệm rồi con sẽ ân hận đấy. Con có biết là hiện giờ công ty đã không còn khả năng cạnh tranh với các công ty lớn, trên thương trường không hả.

Thường Yên thảng thốt:

- Sao vú biết?

- Chú Tâm điều hành công ty mới điện cho vú blết là hơn tuần nay con chẳng ghé công ty. Con lo ăn chơi mà bỏ cả công việc sao? Con có thấy Khải Nguyên không lúc nào nó cũng chững chạc, mẫu mực lo làm ăn.

Thường Yên điên tiết kêu lên:

- Trời ơi đừng so sánh tôi với Khải Nguyên có được không?

Vú Thơm dịu giọng:

- Vú chỉ muốn nhắc cho con nhớ.

- Con không muốn nghe gì nữa.

vú Thơm hơi giận:

- Lời vú già nói phải mà con cũng không nghe sao?

Thường Yên nhún vai:

- Tôi biết tôi phải làm gì? Vú đừng khuyên nữa. Tôi rất căm ghét khi bị đem so sánh với Khải Nguyên nó là cái thá gì chứ!

- Thường Yên...!

Thường Yên khô khan:

- Tôi nhờ vú không giúp được thì thôi.

- Đừng lải nhải điếc tai. Vú giỏi giáo huấn thì về giáo huấn con vú đi!

Vú Thơm lão đảo, đưa tay chặn ngực.

Giọng ráo hoảnh khô khan của Thường Yên làm vú đau đớn. Xưa nay Thường Yên không hề nói năng thiếu lễ độ với vú. Thế mà...

Vẫn uất ức vì bị so sánh với Khải Nguyên, Thường Yên bồi tiếp:

- Vú hãy lo làm nhiệm vụ đi? Đừng xen vào chuyện của tôi nữa. Tôi đâu phải là con vú mà vú chỉ trích?

- Khải Nguyên là con vú!

Vú Thơm run rẩy, tái mặt vì đau. Nỗi đau thể xác thì ít nhưng nỗi đau tinh thần thật là khủng khiếp.

Những lời mạt sát của Thường Yên như đánh Vú Thơm quật ngã. Vú chơi với không đủ sức chịu đựng.

Những giọt nước mắt chan hòa trên gương mặt già nua khắc khổ. Đôi môi xám ngắt run run muốn nói mà nghẹn ngào chẳng thốt nên lời.

Vú choáng váng muốn hụt hơi:

- Thường Yên!

Hai tay Vú Thơm chơi với đưa về phía trước như muốn níu giữ Thường Yên. Nhưng anh đã đi về phòng, không trông thấy.

Vú Thơm từ từ ngã quy xuống, khuôn mặt phúc hậu tái dần.

Khải Nguyên vừa bước vào nhà hốt hoảng khi thấy Vú Thơm nằm sõng soài.

- Ôi Vú ơi Sao thế này? Thường Yên ơi!

- Việc gì vậy anh Khải Nguyên? Ôi vú sao vậy?

Thấy Liên Khuê, Khải Nguyên mừng quýnh:

- Kia Liên Khuê! Phụ anh đưa vú đi cấp cứu Vú té xỉu.

- Em biết vú bị cao huyết áp.

- Đừng cạo gió nghe, để anh gọi xe đưa vú đi ngay!

Xe đến, Khải Nguyên bế Vú Thơm ra ngoài. Liên Khuê vội vàng thu xếp một số ít quần áo của vú và 10 đóng cửa.

Thường Yên đột nhiên hiện ra hỏi:

- Cô làm gì thế?

- Ô anh có nhà à?

- Cô tưởng tôi ở đâu?

- Ở công ty.

Liên Khuê trả lời rồi hỏi:

- Anh ở nhà mà không hay Vú bị ngã à? Anh Khải Nguyên đang đưa vú ra xe.

Thường Yên xì mặt, Lại Khải Nguyên nữa!

Liên Khuê tròn mắt:

- Anh nói gì lạ vậy?

Thường Yên giận dữ:

- Thằng Khải Nguyên hắc ám lúc nào cũng xía vào chuyện nhà này.

- Chính anh Khải Nguyên đã phát hiện vú bị ngất và đưa đi cấp cứu. Anh có vào bệnh viện không?

Thường Yên hừ giọng:

- Cô với Khải Nguyên đủ rồi.

Liên Khuê nhìn sâu vào mắt Thường Yên.

- Em với Khải Nguyên chỉ là người ngoài. Còn anh mới là ruột thịt với vú. Tại sao anh vô tình vậy?

- Người ngoài... nhưng vú thương hai người lắm kia mà!

Mắt Liên Khuê ánh lên tia giận:

- Anh nói thế mà nghe được. Vú đang bệnh cần có anh bên cạnh.

Thường Yên thản nhiên:

- Tôi không giúp gì được cho vú.

Liên Khuê nghiêm giọng như hỏi tội Thường Yên:

- Có phải anh làm cho vú tức giận không? Vú có mệnh hệ nào anh sẽ ân hận suốt đời đó. Tôi đi lo cho vú đây. Không có thời gian nói chuyện với anh đâu.

Nhanh như tia chớp, Liên Khuê ôm bọc quần áo của Vú Thơm lao ra ngoài.

- Còn lại một mình trong căn nhà biệt thự thênh thang, Thường Yên thấy chán nản và trống vắng. Vẳng tiếng người mới lặng lẽ làm sao!

Thường Yên rít thuốc liên tục. Không biết làm gì, anh thẩn thờ đi quanh nhà.

- Đã quá trưa. Phải rồi giờ này Thường Yên và vú cùng ngồi vào bàn ăn cơm. Hình ảnh thân thuộc bao nhiêu năm qua đâu thể nào quên được. Thường Yên muốn được nghe tiếng nói ân cần và muốn nhìn thấy nụ cười đôn hậu của vú.

Nhưng vú bệnh rồi.

- Có nên đi thăm vú?

- Phải đi thôi. Đến bệnh viện với vú có gì là sai trái?

Thường Yên chuẩn bị đi, chợt tiếng chuông gọi cổng vang lên. Tâm trí xao động.

- Chẳng lẽ vú có gì?

Thường Yên hấp tấp chạy ra mở cổng.

Châu My nhào tới bá lấy cổ anh, âu yếm hôn lên *môi* giọng nhõng nhẽo:

- Nhớ anh quá chừng đi!

Giọng Thường Yên khô khốc:

- Ra là em!

Châu My xụ mặt hơi giọng nghĩ ngợi:

- Chẳng lẽ ai? Vậy là anh đang chờ con nào hả?

- Nói bậy không hà! Anh định ra phố.

Châu My reo lên:

- Ô hay quá! Cho em đi với!

Thường Yên quay vào:

- Khoan đã! Chờ anh khóa cửa.

- Vú già đâu.

- Bệnh rồi!

- Xời ơi làm công mà cũng bày đặt bệnh. Đã tới lúc anh cho bà ấy về vườn rồi đó.

Thường Yên nhăn nhó:

- Em không được nói thế.

- Góp ý mà không cho à?

- Từ nay đừng xía vào việc nhà của anh nghe chưa?

- Hừ! Làm gì mà đồ quạu thế. Giống bị ai giựt nợ vậy? Nợ tình hay nợ tiền?

Thường Yên trừng mắt với Châu My.

- Cô im đi!

Châu My tức tối.

- Anh đang giận ai vậy? Tôi không phải là cái thớt cho anh chém đâu nhé!

Thường yên thẳng thừng tuyên bố:

- Cô không là gì của tôi cả.

- Hà?

Châu My quắc mắt hăm dọa:

- Nói thế không yên với tôi nhé!

Thường Yên dịu giọng:

- Thôi! Làm gì mà hăm dọa thế Châu My vẫn thắc mắc nhìn Thường Yên và bắt đầu phỏng vấn:

Hãy nói cho em biết, anh đang giận ai?

- Em không cần quan tâm!

Châu My vuốt ve Thường Yên:

- Sắp là vợ anh, em phải quan tâm chứ.

Thường Yên kêu lên:

- Ô tôi có tuyên bố cưới cô làm vợ đâu.

Châu My âm ức:

- Anh...

- Cô hãy nhìn lại mình đi! Chúng ta quen nhau chỉ để vui chơi thôi.

Lửa bốc lên đầu Châu My:

- Anh thật là tệ hại. Tôi đã lầm anh!

Thường Yên thản nhiên:

- Chúng ta rất sòng phẳng với nhau.

- Cô đừng nói gì cả?

- Hừ! Tính xù tôi hả? Không dễ đâu nhé! Anh thật là đồ tồi. Chẳng ra gì?

- Không biết thẹn à? Cô mới là kẻ chẳng ra gì. Thật ra cô bám tôi chỉ vì tài sản của tôi thôi..

- Khốn nạn?

Châu My giáng một cái tát thật mạnh vào mặt Thường Yên rồi quày quả bỏ đi.

Thường Yên cười khẩy:

- Đồ hung dữ! Rồi cô sẽ trả giá!

Thở dài chán chường, Thường Yên không còn ý định vào bệnh viện thăm Vú Thom nữa.

Bông chuông điện thoại lại reo vang.

Châu My gọi cho anh! Đừng hòng anh đã tống khứ cô rồi. Sẽ chẳng nghe một lời năn nỉ nào đâu.

Cầm máy lên, Thường Yên hần hộc:

- Cô còn muốn gì nữa đây?

- A lô! Liên Khuê đây! Anh Thường Yên hả? Vú đã... Hic... Hic!

Thường Yên nói như hét:

- Vú sao hả? Gọi bác sĩ cứu ngay. Bác sĩ giỏi... Tôi sẽ đến!

Chưa nói xong đã cúp máy. Thường Yên lao nhanh ra ngoài.

Hai tay run rẩy, Thường Yên giở khăn che mặt Vú Thơm. Khuôn mặt phúc hậu của vú thật tươi tỉnh như là vú đang ngủ giấc ngủ bình yên.

- Ôi tại sao vú lại chết tức tưởi thế này?

Nước mắt Thường Yên chảy dài khóc thương vú.

Liên Khuê giải thích.

- Vú thường xuyên bị cao huyết áp mà anh đâu có biết. Vừa rồi trong cơn tức giận, huyết áp lên, vú lại ngã quy đứt mạch máu não.

Thường Yên ân hận kêu lên.

- Tất cả là do tôi. Tại tôi. Tôi đã hại vú chết.

Liên Khuê đay nghiến:

- Vú chết hẳn anh vừa lòng lắm!

Khải Nguyên lo mọi thủ tục xong quay trở lại.

- Đừng cay đắng với Thường Yên làm gì Liên Khuê. Hãy để vú yên lòng nhắm mắt.

Liên Khuê khóc nức nở:

- Anh đâu có biết chính Thường Yên làm cho vú chết đó.

Thường Yên đau khổ kêu lên:

- Phải chính tôi làm vú chết?

- Tại vú bệnh. Thôi hãy lo đưa vú về an táng! Để cho vú được thanh thản ngủ yên.

Hầu như mọi chuyện chỉ do Khải Nguyên làm.

Thường Yên và Liên Khuê thần thờ như hai kẻ mất hồn đi bên cạnh quan tài, đưa Vú Thơm về nơi an nghỉ cuối cùng.

Đám tang rồi cũng qua đi. Căn biệt thự rộng lớn càng thêm vắng vẻ quạnh hiu.

Vú Thơm mất rồi, Liên Khuê không thể ở lại đây được nữa. Cô chuẩn bị từ giã Thường Yên khăn gói ra đi.

Anh Thường Yên ở lại cố gắng giữ gìn sức khỏe. Hãy làm việc và sống tốt như tâm nguyện của vú.

Thường Yên thảng thốt khi thấy Liên Khuê khá chỉnh tề:

- Liên Khuê đi à?

- Phải! *em* sẽ đi chứ không thể ở lại đây được nữa.

- Tại sao?

- Vú không còn nữa.

Điều đó không quan trọng.

- Rất quan trọng với em!

Liên Khuê trả lời rồi giải thích.

- Em không thể chịu được khi nghĩ đến việc anh làm cho vú tức chết.

- Liên Khuê hãy nguyên rửa tội đi!

- Em đâu dám! Điều đó do nơi tấm lòng của người mẹ có tha thứ cho đứa con vô lương tâm hay không.

Thường Yên tròn mắt nhìn Liên Khuê.

- Liên Khuê nói gì tôi không hiểu?

Liên Khuê vắn lại:

- Anh không hiểu hay cố tình không muốn hiểu?

Thấy sắp có xung đột, Khải Nguyên giảng hòa:

- Liên Khuê đừng làm Thường Yên đau khổ nữa. Nó đã ray rứt ân hận nhiều rồi.

- Ray rứt ân hận mà chuộc lỗi được à?

Thường Yên ngậm ngùi:

- Lỗi tôi gây ra tôi sẽ chịu.

Khải Nguyên an ủi:

- Tội lỗi nào cũng được tha thứ mà.

Liên Khuê nghiêm giọng:

- Nhưng tội bất hiếu thì không thể dung tha.

- Kìa sao Liên Khuê lại nói thế?

Liên Khuê vẫn khẳng định:

- Em nói anh Thường Yên là đứa con đại bất hiếu đó.

Thường Yên và Khải Nguyên ngơ ngác.

- Khải Nguyên hỏi lại:

- Em tưởng Thường Yên là con của Vú Thơm à?

- Đó là sự thật chứ không phải em tưởng.

Thường Yên ôm đầu rên rỉ:

- Cô làm cho tôi phát điên lên được.

Liên Khuê nhìn Thường Yên và Khải Nguyên:

- Nếu như tôi nói anh Thường Yên là con ruột của Vú Thơm thì hai anh nghĩ sao?

Thường Yên thảng thốt lắp bắp:

- Tôi là... con của vú..Trời ơi làm gì có chuyện đó?

- Anh không tin.

- Không thể tin được.

Mặt Liên Khuê đầy vẻ khẩn khoản và nghiêm túc:

- Thế trước vong linh người đã khuất em nói đúng sự thật. Hai anh chờ chút!

Liên Khuê vào trong và lát sau trở ra với quyển sổ bìa xanh trao cho Thường Yên.

Tất cả sự thật được vú ghi vào đây. Vú đã phải sống trong nỗi đau thương tủi hận bao nhiêu năm nay. Bên cạnh con ruột mà phải làm vú nuôi, vú đã phải đau khổ đến dường nào. Anh đọc rồi sẽ rõ.

Liên Khuê tuôn một hơi với giọng đầy xúc động rồi giải thích thêm.

- Em đã hứa giữ bí mật cho vú nhưng xin vú tha thứ vì không thể lặng thinh được.

- Thường Yên đọc quyển nhật ký đầm đày nước mắt của Vú Thơm mà đau đớn tận cùng.

- Anh chính thật là con ruột của Vú Thơm. Một sự thật khiến anh bàng hoàng như rơi vào cơn mộng mị.

Ba mẹ Thường Yên yêu nhau không được ông bà nội chấp nhận. Nội dùng kế để ly gián khi mẹ có thai Thường Yên.

Bị hắt hủi cô đơn, đẻ và nuôi con trong vô vọng nghèo túng mẹ củ Thường Yên giúp việc cho một thiếu phụ giàu có cô đơn vì chồng vắng nhà. Mẹ Thường Yên cho đứa con cho bà chủ tốt bụng để bà giữ lấy hạnh phúc với chồng bởi lý do không con. Bà trở thành vú nuôi của con mình. Trở trêu thay bà chủ chính là vợ của người yêu. Cay đắng trào dâng nhưng Vú Thơm được an ủi là đứa con trai trở về với cha ruột.

Nỗi ân hận giày vò Thường Yên mãi không nguôi. Anh cũng rất yêu thương Vú Thơm. Anh có điên đâu mà sao lại nói những lời nặng nề với vú.

- Mẹ ơi? Hãy tha lỗi cho con?

Thường Yên bị một cú sốc quá lớn Vụ Thơm qua đời. Cô vợ hồ Liên Khuê bị anh ngược đãi cũng đã ra đi và bật vô âm tín.

Ngôi biệt thự càng thênh thang lạnh lẽo.

Thường Yên đã tìm được ông Tư quản gia trông nom nhà cửa. Và anh lao vào công việc để vui nổi cô đơn trống vắng.

Thế nhưng Thường Yên không thể nào chịu nổi sự mát mát quá lớn.

Châu My cũng đã bỏ anh cặp bồ với một ca sĩ nổi tiếng.

Thường Yên ngày càng hụt hẫng chơi vui.

Lúc Liên Khuê còn ở đây thì anh luôn cay đắng chỉ trích cô. Bây giờ Liên Khuê bỏ đi rồi anh thật sự trống vắng.

Thường Yên lao đi tìm Liên Khuê.

Nhưng tìm em như thể tìm chim. Thành phố mênh mông, Thường Yên có lục tung cũng không tìm được Liên Khuê.

Và anh nghĩ Liên Khuê có lẽ đã cùng xây tổ ấm với Khải Nguyên, anh lao đến thẳng bạn thân thăm dò.

Vừa gặp Khải Nguyên Thường Yên vội hỏi:

- Liên Khuê có khỏe không? Cô ấy vẫn còn khỏe chứ?

Khải Nguyên trở mặt nhìn Thường Yên:

- Tao định hỏi mày câu đó.

- Nghĩa là sao?

- Tao đâu có biết Liên Khuê khỏe không?

- Mày không gặp Liên Khuê à?

- Từ ngày Vụ Thơm mất, Liên Khuê cũng đã đi luôn.

Thường Yên hỏi dồn:

- Mày có biết Liên Khuê đi đâu không?

Khải Nguyên nhìn thẳng vào Thường Yên

- Tao tưởng mày biết chứ tao làm sao biết được.

- Nhưng mày yêu Liên Khuê mà!

Khải Nguyên gật đầu:

- Phải! Tao yêu Liên Khuê nhưng tiếc thay cô ấy chỉ xem tao như một người anh quý mến?

- Thế à?

Khải Nguyên cao giọng trách móc Thường Yên.

- Tao không ngờ Liên Khuê yêu mày.
- Mày thật tệ Thường Yên ạ! Nỡ để vuột mất Liên Khuê.

Thường Yên ôm đầu rên rỉ:

- Tao là một thằng đàn ông tồi.
- Than thở chẳng ích lợi gì.
- Tôi phải làm sao đây?

Đi tìm Liên Khuê!

- Tao biết tìm Liên Khuê ở đâu?
- Trái tim yêu sẽ mách bảo mày.

Khải Nguyên trả lời rồi trầm giọng.

- Liên Khuê là cô gái tốt. Tao muốn chờ đợi cô ấy. Nhưng Liên Khuê khuyên tao hãy cưới vợ đừng chờ đợi uổng công.

Thường Yên bàng hoàng như trong cơn mơ. Liên Khuê yêu anh.

Dù là cô vợ hờ bị anh ngược đãi nhưng Liên Khuê đã thật sự yêu anh. Thường Yên là thằng ngốc mới không nhận ra điều đó.

Thường Yên hỏi Khải Nguyên với chút hy vọng mong manh:

- Liên Khuê có nói với này là cô ấy đi đâu không?

Khải Nguyên lắc đầu:

- Liên Khuê nhất định không chịu nói chỉ bảo là đi tìm sự sống.
- Đi tìm sự sống! Liên Khuê từ dưới quê lên thành phố tìm Thường Yên nhắc lại lời hôn ước. Thế mà anh không thực hiện. Liên Khuê đã tự lo cho mình.

Giờ đây Liên Khuê ở đâu, khi rời khỏi nhà Thường Yên. Cuộc sống ở chốn phồn hoa đầy cạm bẫy, Liên Khuê sống thế nào.

- Thường Yên là thằng ngốc!

Dù anh có tự xỉ vả mình trăm nghìn lần cũng không hết tội. Liên Khuê đã tìm đến anh cần sự giúp đỡ, chở che mà anh thì hững hờ lạnh nhạt.

- Chính mày đã xô đuổi Liên Khuê đi.

Khải Nguyên lạnh lùng làm quan tòa kết tội, rồi lại khuyên lon:

- Mày hãy cố mà đi tìm Liên Khuê!

Thường Yên phải đi tìm Liên Khuê. Liên Khuê ơi! Anh là thằng ngốc!

Nỗi hối hận giày vò Thường Yên. Liên Khuê thật sự yêu anh, bấy lâu cô đã ân cần chăm sóc anh. Nhưng anh lại đẩy cô ra khỏi tầm tay của mình.

Chính Thường Yên đã xô đuổi Liên Khuê ra khỏi căn' nhà của anh. Khải Nguyên trách không oan chút nào.

Thường Yên lao vào việc tìm kiếm Liên Khuê. Càng kiếm tìm càng vô vọng.
Một mình trong ngôi nhà thênh thang.

Thường Yên lại lao vào những cuộc vui chơi cùng bạn bè để quên. Nhưng anh nào có quên...

Đêm về đối diện với chính mình, Thường Yên ôm nỗi cô đơn, sầu héo hắt.

Buồn nhớ lịm người! Giờ đây anh mới nhận ra Liên Khuê rất quan trọng trong đời anh. Vắng bóng Liên Khuê, cõi lòng anh tan nát.

Những cuộc vui thâu đêm với những bóng hồng đã lùi xa.

Không có cô gái nào Thường Yên quen là hiện thân của sự thuần khiết như Liên Khuê.

Viên ngọc mất rồi nuối tiếc ngẩn ngơ.

- Buồn?

Thường Yên hút thuốc liên tục.

- Vẫn buồn?

*"Khi xa em thấy dòng sông trước mặt
Dãy núi xalth thêm một cánh chim trời.
Dẫu có tình cũng không sao tìm được
Ngày tháng vui đã vắng bóng em rồi
Khi xa em khoảng trời nhạt nắng
Thiên nhiên kia nhợt vạt mây hồng
Ngày mưa dầm bao giờ chợt sáng
Không có em tôi thức với nỗi buồn"*

Tâm hồn trống vắng chơ vơ, Thường yên mới hay là anh đã yêu nhớ Liên Khuê đến thế nào.

Nỗi nhớ còn cào cháy bỏng tâm tư.

Nỗi nhớ thôi thúc Thường Yên đi tìm người thương.

- Liên Khuê ơi! Em đang ở đâu?

*"Nào có ai bắt ai nhớ ai đâu
Chỉ là anh không thể nào quên được
Như thuyền đã xuôi còn xô sóng ngược
Ngưng phím đàn giai điệu ngân nga."*

*Em rất gần em cũng rất đôi xa.
 Như hồ hững heo lầy buông ngoài cửa.
 Bếp còn đó, thiếu tay người nhúm lửa
 Ánh tro tàn thương ông tảo lếch chân..."*

Thường Yên vẫn tìm kiếm Liên Khuê.

Vẫn thức cùng nỗi buồn.

Đốt cháy nỗi buồn bằng khói thuốc. Tất cả vẫn không vui nổi cô đơn.

Thường Yên cùng bạn bè đi nhà hàng. Vào phòng trà nghe nhạc. Đâu đâu anh cũng cố ý tìm kiếm Liên Khuê.

Anh không biết là Liên Khuê có đến làm ở những nơi đây không nhưng cũng để ý tìm kiếm. Biết đâu Liên Khuê có trong số các cô phục vụ hoặc ca sĩ ở phòng trà.

Liên Khuê luôn có sự phấn đấu vươn lên, luôn tạo sự bất ngờ. Đã có lần Thường Yên đã bất ngờ vì Liên Khuê rồi.

Liên Khuê không xuất hiện trong phòng trà cũng chẳng ở nhà hàng Thường Yên cứ mãi tìm kiếm trong vô vọng.

Đêm nay, một mình Thường Yên lang thang đến vũ trường "Nhất Dạ Vương". Lâu rồi anh không đi khiêu vũ.

Thường Yên lại nhớ những cuộc ăn chơi hôm nào. Anh và Châu My đã từng khiêu vũ ở các vũ trường.

Những điệu nhảy quay cuồng. Những âm thanh sôi động vẫn vang lên. Giờ đây không có Châu My. Chẳng cần. Đừng tưởng anh không có bạn nhảy.

Châu My chỉ là chiếc bóng mờ nhạt và mất hẳn trong đời anh. Cô ta chẳng là cái gì. Một cô gái trẻ tráo ham tiền và những trò vui chơi phù phiếm: Châu My làm sao sánh bằng Liên Khuê.

Liên Khuê - Đóa hoa thuần khiết.

Giá như Liên Khuê luôn ở bên anh.

Em là người đến với đời anh. Thế mà em không ở lại.

Thường Yên ngồi một mình với ly rượu ngoại đắt tiền.

Điều thuốc cài trên môi. Làn khói lam lan tỏa.

Trong khói thuốc Thường Yên mơ màng đến hình bóng ai. Chiếc áo hội đen tuyền bó sát thân hình thon thả. Làn da trắng mịn.

Mái tóc óng mượt buông lơis xinh đẹp...

Hình ảnh Liên Khuê kiêu sa hôm nào ở nhà Khải Nguyên trong đêm sinh nhật hiện ra.

Thường Yên nhớ như in vóc dáng yêu kiều. Lạ thật. Ngày thường Liên Khuê ở nhà anh không chú ý đến. Có lẽ lúc đó cô quá đơn giản mộc mạc.

Khi Liên Khuê xuất hiện giữa đám đông cô như được biến hóa thần kỳ... Giữa giữa những làn khói thuốc bàn bạc, hình ảnh Liên Khuê lung linh ẩn hiện trước mắt Thường Yên.

Và bỗng trước mặt Thường Yên, Liên Khuê xuất hiện thật sự chứ không phải mơ màng, huyền ảo.

Liên Khuê trong bộ váy áo màu đỏ rực rỡ cổ. Cô đang uốn lượn thân hình mềm mại vũ theo tiếng nhạc quay cuồng sôi động trên sân khấu.

Những tiếng huýt sáo nham nhở vang lên những ánh mắt hau háu khát khao, những lời trầm trồ thán phục...

Thân hình Liên Khuê lác lư uyển chuyển. Chiếc váy đỏ áo dây nhức nhối mắt người.

Thường Yên nhìn như bị thôi miên vào "đốm lửa" rực rỡ đó.

- Liên Khuê. Liên Khuê?

Gọi tên cô vẫn chưa đủ, Thường Yên muốn đứng phắt dậy chạy đến lên sân khấu để gặp Liên Khuê.

- Oi! Liên Khuê anh đã tìm em bao tháng, bao ngày qua. Không ngờ gặp em ở đây.

Một cô vũ nữ đến ngồi bên Thường Yên. Anh chẳng màng chú ý. Trước mặt Thường Yên chỉ có Liên Khuê.

Giọng nhào nhoẹt của cô vũ nữ vang lên:

- Anh yêu người chỉ có một mình hả?

-?

- Mời em một ly nhé!

Cô vũ nữ Ly Hồng sành điệu đốt thuốc gắn lên môi Thường Yên và cũng sành điệu hút.

Thường Yên. nhả mặt không nói gì.

Ly Hồng ngồi sát lại Thường Yên, níu lấy cánh tay anh:

- Bị hớp hồn rồi sao không nói với em tiếng nào vậy anh?

Thường Yên như kẻ mộng du:

- Tôi muốn gặp Liên Khuê.

Đổi theo ánh mắt của Thường Yên vũ nữ Ly Hồng kêu lên:

- Anh mê cô vũ nữ Khả Trâm rồi à?

Mắt Thường Yên vẫn không rời khỏi Liên Khuê. Giọng thảng thốt:

- Liên Khuê là vũ nữ à? Cũng được, để tôi đi gặp Liên Khuê.

- Vũ nữ Ly Hồng nhìn Thường Yên tình Không phải Liên Khuê mà là Khả Trâm gọi cho đúng tên anh ạ!

Thường Yên hoang mang:

- Khả Trâm à? Khả Trâm chứ không phải Liên Khuê à? Chính là Liên Khuê. mà.

Rồi như chợt hiểu ra, Thường Yên vỗ trán reo lên như vừa phát hiện điều quan trọng.

- Khả Trâm à? phải rồi cô ấy đổi tên.

- Làm vũ nữ thì đổi tên chứ sao? Để tôi gặp cô ấy.

Ly Hồng phụng phịu vẻ hờn dỗi. Ngồi với em mà đòi gặp vũ nữ Khả Trâm. Anh thật là đáng ghét.

Thường Yên bực dọc:

- Làm ơn cho tôi gặp khả Trâm. Cô cần bao nhiêu nói đi!

Ly Hồng nheo mắt nhìn Thường Yên.

- Muốn gặp Khả Trâm hả? Không dễ đâu nghe? Khả Trâm là cô vũ nữ sang trọng có giá, đang ăn khách của vũ trường "Nhất Dạ Vương" này đó.

Là dân ăn chơi sành điệu, Thường Yên quá hiểu những gì vũ nữ Ly Hồng nói.

Anh ngạo nghễ hỏi:

- Giá cao phải không? Tôi sẵn sàng.

- Cô tưởng tôi không chi được hả.

Em không nói thế.

- Vậy thì gọi giúp Liên Khuê đến đây.

- Khả Trâm chứ!

- Ừ Khả Trâm. Cô thật là rắc rối.

Em chỉ làm đúng thủ tục thôi. Để em báo quan quản lý.

Thường Yên thúc giục:

- Cô nhanh đi!

Ly Hồng thủng thẳng

- Mà anh là...

Thường Yên tức khí:

- Đại gia đây, có danh thiếp nè!

Ly Hồng hỏi hả:

- Để em đi!

- Chờ cô lâu quá đi!

Thường Yên nóng nảy tiến về phía sân khấu.

Anh lại bị thôi miên nữa. Liên Khuê đang uốn éo thân hình. tay chân múa hòa nhịp theo điệu nhạc kích động.

Lần này cô mặc chiếc váy trắng muốt mỏng tanh.

- Điệu múa quay cuồng.

Lại những ánh mắt hau háu. Không kiềm được, Thường Yên đã thốt lên

- Liên Khuê? Liên Khuê có nhìn thấy anh không.

Trước tiên là mọi người đã nhìn thấy Thường Yên và trở mắt ngạc nhiên trước gã đàn ông khác thường.

Ly Hồng chạy đến kéo Thường Yên đến bên chiếc bàn lúc nãy:

- Lại đây ngồi chờ đi đại gia ơi! Vũ nữ đang múa làm sao trả lời anh được.

Thường Yên miễn cưỡng ngồi xuống bàn.

Mắt dán lên sân khấu nhìn như bị hút chặt vào từng động tác của Liên Khuê đang múa.

Dường như hai con người Thường Yên không hề động đậy.

- Liên Khuê. Em là ai.

- Con thiên nga xinh đẹp đang múa nhịp nhàng?

- Hay cô gái liêu trai mờ ảo trong sương đêm?

Ly Hồng rót rượu Whisky ra chiếc ly đế cao cho Thường Yên mời mọc.

- Uống đi anh!

Và thông báo:

- Cô vũ nữ Khả Trâm nhảy sắp xong rồi. Anh có yêu cầu cô ấy nhảy nữa không?

Thường Yên thúc giục:

- Gọi cô ấy đến đây.

Lát sau vũ nữ Khả Trâm đến bên bàn Thường Yên tự nhiên ngồi xuống cạnh anh:

- Chào đại gia? Anh gọi em à?

Rồi cô sành điệu rót rượu cho anh.

- Nào uống mừng buổi sơ ngộ?

Thường Yên nhìn Khả Trâm trân trối:

- Liên Khuê đây mà? Em không nhận ra anh sao?

Khả Trâm ngỡ ngác:

- Liên Khuê nào? Em là Khả Trâm mà.

Thường Yên quả quyết:

- Dù em *làm* vũ nữ và đổi tên anh vẫn nhận ra em Liên Khuê ạ!

Khả Trâm nóng mũi và tự ái.

- Tôi là Khả Trâm không phải là Liên Khuê của anh đâu nhé?

- Em thay đổi rồi sao Liên Khuê.

Như không còn chịu được nữa, Khả Trâm kêu lên:

- Trời ơi! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi.

- Tôi là Khả Trâm? Khả Trâm anh nghe! Tôi không phải Liên Khuê nào cả.

Thường Yên lẩm bẩm:

- Không phải sao giống hệt Liên Khuê vậy.

Khả Trâm cắc có hỏi:

- Nè, bộ người yêu chết, hay đi lấy chồng mà anh nhận lầm người vậy?

- Thế này là thế nào?

Cô vũ nữ trước mắt Thường Yên không phải là Liên Khuê sao giống hệt Liên Khuê vậy Như là một khuôn mặt. Thường Yên nhìn lăm sao? Thường Yên hoang mang quá đỗi. Anh luôn tin vào thí giác và trực giác của mình.

Thường Yên phân Yên hỏi lại:

- Em không phải Liên Khuê sao? Vậy em là ai?

- Khả Trâm! Vũ nữ Khả Trâm? Anh nghe chưa?

Khả Trâm trả lời rồi châm chọc.

- Anh uống chưa hết chai Whisky mà say rồi sao?

- Tôi không say.

Khả Trâm đồng dục bảo:

- Không say thì nghe cho rõ đây. Tôi là Khả Trâm còn cô người yêu Liên Khuê nào đó của anh không phải là tôi.

Thường Yên lắc đầu:

- Tôi không tin là có hai người giống nhau như cắt đẽ vậy?

- Còn tôi thì dám chắc là bây giờ anh nhìn ai cũng là cô người yêu Liên Khuê của anh.

- Tôi đâu có khùng.

- Vậy thì cũng đừng nhìn tôi qua hình ảnh cô người yêu của anh, tôi tự ái lắm đó.

Sự quả quyết của Khả Trâm khiến Thường Yên hụt hẫng. Tâm trạng anh như rơi vào đêm tối hoang mang.

Thường Yên bung ly rượu uống cạn và nhìn Khả Trâm trân trối. Thân hình cô thật gợi cảm trong chiếc váy trắng ngần. Chiếc áo hở cổ để lộ khuôn ngực trắng hồng như khiêu khích. mái tóc uốn lượn lòa xòa trên đôi vai trần nửa như che đậy nửa như mời gọi.

Nhạy cảm và hiếu ý tia nhìn dò xét của Thường Yên, Khả Trâm nở nụ cười:

- Đại gia nhìn kỹ chứ! Em là Khả Trâm chứ không phải Liên Khuê chứ.

Khả Trâm có khuôn mặt giống Liên Khuê như là hai giọt nước. Không phải Thường Yên nhìn lầm đâu. Một sự giống nhau rất đỗi lạ kì. Có thể giải thích hai người là một.

Hai người là một hay là hai? Thường Yên tự hỏi. Rồi chính anh cũng phân vân.

Thường Yên đủ tỉnh táo chứ đâu lú lẫn mà nhìn người khác là Liên Khuê, người yêu của mình..

Thường Yên cố thăm dò:

- Khả Trâm, cô có biết Vú Thơm không?

Khả Trâm lắc đầu:

- Không biết. Mà Vú Thơm là ai vậy?

- Mẹ tôi?

- Mẹ anh thì làm sao tôi biết được khi tôi mới gặp anh lần đầu.

Khả Trâm trả lời Thường Yên rồi phá lên cười khanh khách

- Thôi đi anh chàng ngớ ngẩn ơi! Định kiểm tra xem tôi có phải là Liên Khuê của anh không há?

Thường Yên ngớ ngẩn nói:

- Vú Thom rất yêu thương Liên Khuê?

Khả Trâm cau mày:

- Nhưng tôi không phải là cô người yêu vàng ngọc của anh đâu.

Thường Yên nín thính. Khả Trâm liếc nhìn anh chằm chọc:

Chẳng lẽ anh không thấy có sự khác nhau giữa hai người? Vũ nữ Khả Trâm và Liên Khuê của anh là hai người ông bạn ơi!

Thường Yên tự nhủ. Đúng là có sự khác nhau. Liên Khuê không sành điệu lọe lỏi như Khả Trâm. Mỗi mỗi Liên Khuê của anh là cô gái mộc mạc thuần khiết như đóa sen. Còn Khả Trâm? Tại sao cô lại giống Liên Khuê quá vậy? Giống đến nỗi Thường Yên không thể phân biệt được.

Hai tay chống cằm, Khả Trâm nhìn Thường Yên cố ý cho anh quan sát cô xong cô nghiêng đầu hỏi:

- Thấy khác chưa? Tôi làm sao sánh với tiểu thư Liên Khuê của anh.

- Phải Có thể cô không phải là Liên Khuê

Khả Trâm tò mò hỏi:

- Liên Khuê của anh đi đâu. Cô ấy bỏ anh rồi sao?

Thường Yên cau có:

- Cô đừng nói bậy.

- Không bỏ sao anh lại lang thang đi tìm và nhìn lầm tôi?

Khả Trâm buông giọng thích thú như trêu chọc được Thường Yên:

- Anh uống đi! Có mời em không?

- Nếu cô dùng rượu được.

Khả Trâm pha cho cô ly sô đa chanh và cùng nâng ly với Thường Yên.

- Nào nâng ly rượu mừng.

- Mừng gì?

- Ngày sơ ngộ!

- Nếu cô không phải là Liên Khuê thì sơ ngộ để làm gì?

Thường Yên muốn nói nhưng anh cứ chăm chú nhìn Khả Trâm.

- Uống mấy ly Whisky người anh như thấm men rồi.

Khả Trâm - Liên Khuê. Hai hình ảnh nhập nhòa trước mắt.

Thường Yên chằm điếu thuốc. Phả khói bay bay lảng đảng. Lại thờ người ra.

Bất giác anh thốt lên:

- Liên Khuê? Liên Khuê!